

Ang Aklat ni Joel at ang Laodiceang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw - Bilang Dalawampu't Isa

Jeff Pippenger
2025-12-31

Bilang Dalawampu't Isa

At mula sa panahong ang palaging handog ay aalisin, at mailalagay ang kasuklamsuklam na naninira, ay magkakaroon ng isang libo dalawang daan at siyamnapung araw. Daniel 12:11.

Mula noong ika-22 ng Oktubre, 1844, ang paglalapat ng makahulang panahon ay hindi na isang wastong paglalapat ng propesiya para sa mga nagnanais na wastong hatiin ang salita ng katotohanan. Ang panahong 1290 taon sa talatang labing-isa ay dapat ilapat bilang isang simbolikong panahon pagkaraan ng 1844, at ang paglalapat pagkaraan ng 1844, o isang panahon na walang mga elemento ng “panahon,” ay dapat panatilihin ang saligang pagkaunawa sa katotohanan, gaya ng pagkaunawa rito bago ang 1844. Ang 1290 ay kumakatawan sa isang panahong 30 taon, na sinusundan ng 1260 taon. Ang pagkaunawa bago ang 1844 ay na ang tatlung taon mula 508 hanggang 538 ay kumakatawan sa isang panahon ng paghahanda para sa antikristo upang magsimulang mamahala mula 538 hanggang 1798.

Ang tatlung taong transisyon ang paksa ni Pablo sa Ikalawang Tesalonica. Hindi binanggit ni Pablo ang anumang pagtukoy sa elemento ng “panahon,” ngunit tinutukoy niya ang mga katangiang propetiko ng paganismo na nagbibigay-daan sa papalismo sa loob ng tatlung taong iyon. Pagkaraan, nagsimula ang paghaharing papal. Ang makasaysayang pagkaunawa, na walang anumang elemento ng panahon, ay tumutukoy sa paglipat ng ikaapat na kaharian ng propesiya ng Bibliya tungo sa ikalimang kaharian, na sinusundan ng una sa dalawang malawakang pagdanak ng dugo ng kapapahan, at sa gayo’y sumasagisag sa paglipat ng ikaanim na kaharian tungo sa tatluhang unyon ng dragon, ng hayop, at ng huwad na propeta, at sa ikalawang malawakang pagdanak ng dugo ng kapapahan.

Ang tatlung taon ng paghahanda na sinusundan ng isang panahong propetiko ay pangunahing sagisag ng tipan ng Diyos sa isang hinirang na bayan. Ang pagpapalit sa pagitan ng dalawang kapangyarihan sa loob ng tatlung taon, na sinusundan ng 1260 taon ng pag-uusig, ay tumutugma sa tatlung taon ng paghahanda ni Cristo, na sinusundan ng 1260 araw ng kaligtasan. Ang tatlung taon ng paghahanda ng Antikristo ay humuwad sa tatlung taon ng paghahanda ni Cristo. Ang wakas ng tatlung taon ay tumutukoy alinman sa pagkakaloob ng kapangyarihan kay Cristo sa Kanyang bautismo, o sa pagkakaloob ng kapangyarihan sa Antikristo noong 538. Ang pagkakaloob ng kapangyarihan sa Antikristo ay nagmula sa ekonomikong at panmilitar na suporta ng naunang kaharian, at ang kapangyarihang ibinuhos kay Cristo ay nagmula sa naunang kahariang Kanyang nilisan tatlung taon bago.

Ang paghiwalay sa dalawang yugto ay minarkahan ng isang pagkakaloob ng kapangyarihan, at ang paghiwalay sa dalawang yugto na inilatag nina Abram at Pablo ay nakikilala sa pamamagitan ng payak na paghahambing. Sa tatlumpung taong pagkakabukod na itinukoy nina Abram at Pablo, ang panahon ng paghahanda ay ang unang tatlumpung taon na kumakatawan sa proseso ng tipan, na nagkaloob ng kapangyarihan sa mga inapo ni Abram upang tuparin ang propesiya ng pagkaalipin sa Ehipto. Ang apat na raan at tatlumpung taon ay may karagdagang simbolikong paghahati, sapagkat sa wastong paglalapat, ang unang dalawang daan at labinlimang taon ay kinakatawan ng kinatawan ng Diyos at ng Paraon. Para kay Jose at sa unang dalawang daan at labinlimang taon, ang Paraon ay mabuti, at para kay Moises at sa ikalawang dalawang daan at labinlimang taon, ang Paraon ay masama.

Ang paghahating iyon ay tumutukoy sa dalawang yugto ng tig-apat na salinlahi. Maaaring ipatong ang unang apat na salinlahi sa ikalawang apat na salinlahi, linya-sa-linya, at sa paggawa nito, sina Joseph at Moses, isang propetikong alpa at omega, ay nakikipag-ugnayan sa isang mabuting Pharaoh na alpa at isang masamang Pharaoh na omega. May dakilang liwanag na mahahango mula sa paralelong pagsasaalang-alang na ito, subalit tinutukoy ko lamang na ang hula ni Abram hinggil sa ikaapat na salinlahi ay kumikilala sa dalawang saksi ng apat na salinlahi sa loob ng 430 taon. Ang dalawahang paglalarawan ng apat na salinlahi ay matatagpuan sa mga talaangkanan ng Genesis 4 at 5. Kapag itinuring natin sina Cain at Seth bilang pasimula ng paglalista ng mga angkan, natutuklasan nating may walong salinlahi mula kay Seth hanggang kay Noah, at kapag hinati sa gitna ay mayroong representasyon ng dalawang yugto ng tig-apat na salinlahi. Ito ay nakikilala sa walong linya ng salinlahi ng kapwa nina Seth at Cain.

Ang mga talaangkanan sa ikaapat at ikalimang kabanata ay inilalahad na ang kinahihinatnan ng mga linya ng lahi ay si Noe. Si Noe ang sagisag ng tipan ng Diyos sa sangkatauhan, at ito'y kinakatawan ng bahaghari. Si Abram ang sagisag ng tipan ng Diyos sa isang hinirang na bayan, at ito'y kinakatawan ng pagtutuli. Ang dalawang tipang iyon ay laging magkaugnay, at sa ikalabing-isang kabanata ng Genesis, kung saan nasusumpungan natin ang tore ng Babel kaagad pagkatapos ng baha ni Noe, inilalahad ang talaangkanang patungo kay Abram. Sa bahaging iyon ay sampung salinlahi, hindi walo. Sa bahaging naglalalatag ng talaangkanang patungo kay Abram at sa bahaging naglalalatag ng talaangkanang patungo kay Noe, inilalarawan ang mga tipan ni Noe at ni Abraham.

Sa sipi mula sa kabanata labing-isa na tumutukoy sa isang bayang hinirang, natatagpuan natin na dalawa sa mga salinlahing iyon ay tigib ng dakilang liwanag.

At si Eber ay nabuhay nang tatlumpu't apat na taon, at nagkaanak kay Peleg. At si Eber ay nabuhay pagkaraan niyang magkaanak kay Peleg nang apat na raan at tatlumpung taon, at nagkaanak pa siya ng mga anak na lalaki at mga anak na babae. At si Peleg ay nabuhay nang tatlumpung taon, at nagkaanak kay Reu. Henesis 11:16-19.

Ang pagbanggit kay Eber ang unang pagbanggit sa salitang Hebreo na sa kalaunan ay kinilala bilang salitang Hebreo na "Hebreo." Sa talaangkanan ng isang piniling bayan, isa sa sampung inapo ay pinangalanang Hebreo, na siyang magiging tawag sa piniling bayan. Sa tatlong talata,

ginagamit sina Eber at Peleg upang markahan ang pagbukod-tangi ng piniling lahing Hebreo. Ang pangalang “Eber” ay nangangahulugang “pagtawid” o “ang tumatawid,” at siya ang ugat ng salitang “Hebreo.” Si Abram ay sagisag ng mga tumatawid mula sa Babilonia patungo sa Lupang Pangako. Ang “Peleg” ay nangangahulugang “pagkakahati” o “pagkakabiyak,” gaya ng tinutukoy sa Genesis 10:25, kung saan sinasabing sa mga araw ni Peleg ay “nahati ang lupa.”

Si Eber at Peleg ay kumakatawan sa isang propetikong paghahati para sa mga nagnanais na wastong hatiin ang salita ng katotohanan. Ang genealohiya ni Noe ay nagbunga ng dalawang linya na tigwawalo, na kumakatawan sa dalawang pangkat ng apat na salinlahi, gaya rin ng 430 taon sa Egipto. Ang genealohiya ng Genesis labing-isa ay kinakatawan ng sampu, hindi ng walo, sapagkat ito ang genealohiya ng isang hinirang na bayan. Ang hinirang na bayan ay nahahati sa dalawang pangkat na tiglilima, kaya’t umaayon sa talinghaga ng sampung dalaga, na siyang talinghaga ng bayang nasa tipan ng Diyos.

Sa talaan ng lahi ng bayang hinirang na iyon, ang pangalan ni Peleg at ang katuparan nito sa kasaysayan ay kumakatawan sa pagkakabahagi ng dalawang uri ng mga dalaga, ang mga matatalino at ang mga hangal, sa mismong punto ng kasaysayang biblikal nang ang daigdig ay nahati sa Tore ng Babel. Sa talaan ng sampu, si Peleg ang ikalima, sapagkat yaon ang gitna ng sampu. Si Eber na Hebreo, na inilarawan sa katauhan ni Abram, ay kumakatawan sa isang hangal na dalaga na tumatawid at nagiging isang matalinong dalaga, kapag ang dalawang uri ay pinaghihiwalay sa sigaw sa hatinggabi. Si Eber, ang unang Hebreo sa pangalan, ay kumakatawan kay Abram, ang unang Hebreo sa pamamagitan ng tipan. Nang tawagin ng Panginoon si Abram mula sa Babilonia, iyon ay naging tipo ng mensahe ng sigaw sa hatinggabi, na siyang pagbibigay-kapangyarihan sa ikalawang anghel, na tumatawag sa mga lalaki at babae na lumabas mula sa Babilonia.

Ang talinghaga ng sampung dalaga ay inilalarawan sa pamamagitan nina Eber at Peleg na kumakatawan sa panawagang lumabas, bago pa man isara ng guhit ng pagkakabahagi ni Peleg ang pintuan ng probasyon. Sa ugnayang propetiko, nabuhay si Eber nang 430 taon pagkaraan ni Peleg, na pagkatapos ay nabuhay nang 30 taon. Ang unang hakbang ng tatlong-bahaging tipan ni Abram ay inilarawan nina Eber at Peleg. Si Abram, gaya ni Eber, at si Peleg bilang guhit ng pagkakabahagi sa pagitan ng dalawang uri. Ang idinagdag ni Pablo sa hula ni Abram ay ang idinagdag ni Peleg sa hula ni Eber. Si Eber ay naghayag ng 400 taon, ngunit tinukoy ni Peleg ang 430 taon. Kaya’t si Peleg ay kumakatawan kay Pablo, at ang pagdaragdag ni Pablo ng 30 taon sa 400 taon, at ang ministryo ni Pablo, ay ang pagtukoy sa “Peleg” ng hulang biblikal. Ang “Peleg” ng hulang biblikal na tinukoy ni Pablo ay kumakatawan sa pagkakabahagi ng bansa mula sa literal tungo sa espirituwal.

Mula kay Shem hanggang kay Peleg ay limang inapo, at mula kay Rue hanggang kay Abram ay limang inapo.

At sinabi niya kay Abram, Talastasin mong walang salang na ang iyong binhi ay magiging taga-ibang lupain sa lupaing hindi kanila, at maglilingkod sa kanila; at kanilang pahihirapan sila na apat na raang taon. Henesis 15:13.

Ngayon, kay Abraham at sa kaniyang binhi ibinigay ang mga pangako. Hindi sinasabi, “At sa mga binhi,” na para bang marami; kundi gaya ng sa isa, “At sa iyong binhi,” na si Cristo. At ito ang sinasabi ko: ang tipan, na una nang pinagtibay ng Diyos, na nasa kay Cristo, ay hindi mapapawalang-bisa ng kautusan na dumating pagkaraan ng apat na raan at tatlumpung taon, upang gawing walang bisa ang pangako. Sapagkat kung ang mana ay sa pamamagitan ng kautusan, hindi na ito sa pamamagitan ng pangako; ngunit sa pamamagitan ng pangako ay ipinagkaloob ito ng Diyos kay Abraham. Galacia 3:16-18.

Tatlumpung Taóng Gulang

Si Jesus ay tatlumpung taong gulang nang sinimulan Niya ang Kaniyang ministeryo.

At si Jesus mismo, nang siya’y magpasimula, ay mga tatlumpung taong gulang, na (ayon sa ipinalalagay) ay anak ni Jose, na anak ni Heli. Lucas 3:23.

Si Jose ay nagsimulang maglingkod kay Paraon sa Egipto nang siya’y tatlumpung taong gulang.

At si Jose ay tatlumpung taon ang gulang nang tumayo siya sa harap ni Faraon, hari ng Egipto. At si Jose ay lumabas mula sa harapan ni Faraon, at nilibot ang buong lupain ng Egipto. Genesis 41:46.

Ang propetang si Ezekiel ay tatlumpung taong gulang nang sinimulan niya ang kaniyang ministeryo, at ang kaniyang ministeryo ay tumagal ng dalawampu’t dalawang taon.

At nangyari, nang ikatatlumpung taon, sa ikaapat na buwan, sa ikalimang araw ng buwan, samantalang ako’y kasama ng mga bihag sa tabi ng ilog ng Chebar, na nabuksan ang mga langit, at nakakita ako ng mga pangitain ng Diyos. Ezekiel 1:1.

Si Ezekiel ay may higit na mga makasaysayang sanggunian sa kaniyang mga sulatin kaysa sa alinmang iba pang propeta. May labintatlong tuwirang pagtukoy sa matitiyak na mga petsa sa mga sulatin ni Ezekiel, at, nang hindi nila namamalayan, pinatutunayan ng mga biblikal na iskolar at mga historyador na ang kaniyang ministeryo ay tumagal ng dalawampu’t dalawang taon, bagaman hindi nila batid na ang dalawampu’t dalawa ay isang sagisag ng isandaan at apatnapu’t apat na libo.

Si Haring David ay tatlumpung taong gulang nang siya’y nagsimulang maghari, at siya’y naghari nang apatnapung taon.

Si David ay tatlumpung taon ang gulang nang siya’y magpasimulang maghari, at siya’y nagharing apatnapung taon. Sa Hebron ay naghari siya sa Juda nang pitong taon at anim na buwan; at sa Jerusalem ay naghari siya nang tatlumpu’t tatlong taon sa buong Israel at Juda. 2 Samuel 5:4, 5.

Ang apatnapung-taong paghahari ni David ay isang simbolikong bilang, at ang panahong 40 ay katulad ng 430 taon nina Abram at Pablo, sapagkat ang 40 taon ay hinati sa dalawang bahagi (pitong taon at kalahati at tatlumpu’t tatlong taon). Ang dalawang yugto ng apatnapung-taong paghahari ni David ay may dagdag na propetikong hiwaga, sapagkat itinala ng isa pang saksi sa Kasulatan ang dalawang yugtong iyon bilang pitong taon at tatlumpu’t tatlong taon. Ano ang kinakatawan ng dagdag na anim na buwan sa Ikalawang Samuel, at paano nagiging 40 ang 7.5 at

33? Mayroong anim na buwang pagpapang-abot na dapat kumatawan sa isang propetikong katotohanan.

At ang mga araw na si David ay naghari sa Israel ay apatnapung taon: pitong taon siyang naghari sa Hebron, at tatlumpu't tatlong taon siyang naghari sa Jerusalem. 1 Hari 2:11.

Ang 22 ay isang simbolikong bilang na kumakatawan sa pagsasanib ng Pagka-Diyos at ng pagkatao, at ang ministeryo ni Ezekiel ay tumagal ng dalawampu't dalawang taon. Ang labing-apat na taon ni Joseph ay hinati sa dalawang yugto na tig-pitong taon, ang linggo ng tipan ni Cristo ay hinati sa dalawang magkasinghabang yugto na tig-1,260 araw, at ang apatnapung taong paghahari ni David ay hinati sa dalawang yugto, na may isang karagdagang sagisag na nag-uugnay sa dalawang yugtong iyon.

Si Jesus ang Propeta, ang Saserdote, at ang Hari. Sa mga huling araw ay itataas Niya ang Kaniyang Simbahang Nagtagumpay bilang isang watawat, at ang simbahang iyon ay kinakatawan ni Cristo—ang propeta, saserdote, at hari—na pinag-isa ang Kaniyang Pagka-Diyos sa sangkatauhan, na kinakatawan nina Ezekiel na propeta, Jose na saserdote, at David na hari. Ang apat na sagisag ay kumakatawan sa tatlong mararangal sa hurnong pinainit nang pitong ulit na higit sa karaniwan, at pagkatapos ay lumitaw ang ikaapat, at Siya'y gaya ng Anak ng Diyos. Ang buong sanlibutan ay kinatawan sa pagdiriwang ng gintong larawan ni Nebukadnezar, at nakita nilang lahat ang Simbahang Nagtagumpay na binubuo ng isang pantao na propeta, isang pantao na saserdote, at isang pantao na hari, na inaalalayan ng ikaapat na Dibinong Persona.

Binihag ni Satanas ang sanlibutan. Ipinakilala niya ang isang sabbat na diyus-diyosan, na waring iginawad niya rito ang malaking kahalagahan. Inagaw niya ang pagsamba ng sanlibutang Kristiyano mula sa Sabbat ng Panginoon upang ilaan sa sabbat na diyus-diyosan na ito. Ang sanlibutan ay yumuyukod sa isang tradisyon, isang utos na gawa ng tao. Gaya ng pagtatayo ni Nebukadnezar ng kaniyang larawang ginto sa kaparangan ng Dura, at sa gayo'y itinanghal niya ang kaniyang sarili, gayon din naman itinataas ni Satanas ang kaniyang sarili sa huwad na sabbat na ito, na para rito ay ninakaw niya ang kasuotan ng langit. Review and Herald, Marso 8, 1898.

Ang Bilang na Apat

Sa antas na propetiko, ang apatnapu ay ikapu ng apat na raan ni Abram, at ang apat ay ikapu ng apatnapu. Anumang katangiang propetiko na nasusumpungan sa bilang na apat ay kinakailangang umayon sa simbolismo ng apatnapu, na siya namang kinakailangang umayon sa simbolismo ng apat na raan. Sa konteksto, ang apat ay madalas na kumakatawan sa "pandaigdig," isang karaniwang pagkaunawa, ngunit kumakatawan din ito sa "isang pagsulong" at, sa ilang konteksto, sa isang "progresibong pagkawasak."

Ang unang apat sa pitong trumpeta ay kumakatawan sa unti-unti at sunud-sunod na pagkawasak ng Kanlurang Roma. Ang Silangang Roma sa Constantinople ay nagwakas sa pagpapasakop sa apat na Sultan ng mga Otomano. Linya sa linya, ang Silangan at Kanlurang Roma ay unti-unting nagkawatak-watak sa loob ng apat na yugto, na kinakatawan ng apat na trumpeta, habang

ibinabagsak din ng Islam ng ikalima at ikaanim na trumpeta. Magkasama, tinutukoy ng dalawang linyang ito ang pagbagsak ng Roma sa loob ng apat na salinlahi ng mga trumpeta, samantalang ang tumitinding pakikidigma laban sa Islam ay humahantong sa wakas na pagbagsak kapag ang apat na Sultan ng Islam ay nagtatamo ng kataas-taasang kapangyarihan sa kaharian. Nagsimula ang kasaysayan ng Kanluran at Silangan sa paghahati ng Imperyo na ginawa ni Constantino noong 330.

Ang apat na pakakak ng Kanlurang Roma ay nagsimula noong taong 330, at ang ikalima at ikaanim na pakakak ay kumakatawan sa kapangyarihang nagbunsod sa pagbagsak ng Silangang Roma; at ang Silangang Roma ay nagsimula rin noong taong 330. Kapwa Silangan at Kanlurang Roma ay nag-ambag sa gawaing pagluklok sa kapangyarihang papal sa trono ng daigdig noong 538, kaya ang dalawang hanay ng Kanluran at Silangan ay tumutulad sa dalawang sungay ng Estados Unidos, na siyang muling magluluklok sa kapangyarihang papal sa trono sa batas ng Linggo. Ang Kanlurang Roma ay sagisag ng kapangyarihang eklesyastiko sa ugnayang propetiko, at ang Silangang Roma ay sagisag ng kapangyarihang pampamahalaan.

Sa loob ng kasaysayan ng pagbagsak ng Kanluraning at Silangang Roma, inilalahad ang kasaysayan ng Roma ng Papasiya. Nagsisimula sa iglesia ng mga alagad, na kinakatawan ng Efeso, ang unang tatlong iglesia ay humahantong sa ikaapat na iglesia, na siyang Papasiya mula 538 hanggang 1798. Sa Apocalipsis 13, ang Papasiya ay kinikilala bilang maghahari sa loob ng apatnapu't dalawang buwan, matapos na ang nakamamatay nitong sugat noong 1798 ay mapagaling sa panahon ng batas sa Linggo. "Wala nang panahon" pagkalipas ng 1844, kaya't ang apatnapu't dalawang buwan ay isang sagisag ng panahon ng pag-uusig mula sa batas sa Linggo hanggang sa pagtayo ni Miguel. Naunawaan ng mga pasimuno na ang mga iglesia, mga tatak, at mga pakakak ay kumakatawan sa tatlong linya ng kasaysayan na magkakatabing tumatakbo nang magkakaparis sa isa't isa. Ang paglalapat ng patotoong propetiko hinggil sa Kanluraning Roma sa linya ng Silangang Roma at sa linya ng Roma ng Papasiya ay hindi isang aplikasyon ng propesiya na ginamit ng mga Millerita, ngunit ang pamamaraang ito ay hindi sumasalungat sa alinman sa kanilang napatibay na mga pagkaunawa.

Linya sa linya, ang unang apat na trompeta ay ilalagat sa ibabaw ng kasaysayang kinakatawan ng ikalima at ikaanim na trompeta, at pagkatapos ang linya ng unang tatlong iglesia na humahantong sa panahon ng pag-uusig ng Papado na kinakatawan ng ikaapat na iglesia. Apat na trompeta sa unang linya, apat na sultan sa ikalawang linya, at apat na iglesia sa ikatlong linya. Ang bilang na "apat" ay kumakatawan sa saklaw na pandaigdig, ngunit kumakatawan din ito sa paunti-unting pagkawasak ng alinman sa kapangyarihang sibil o panrelihiyon. Ang kinakatawan nito ay tinutukoy ng konteksto.

Sa batas ng Linggo ay naibabalik ang kapangyarihan ng kapapahan. Noong unang pagkakataon na binigyan ng kapangyarihan ang kapapahan, nagkaroon ng tatlong taong panahon ng paghahanda. Sa unang apat na iglesia, ang ikaapat na iglesia ay ang kapapahan, at ang unang iglesia ay ang mga alagad, na kinakatawan ng Efeso. Ang unang tatlong salinlahi ng iglesiang Kristiyano ay humantong sa ikaapat na iglesia, ang Tiatira, na kinakatawan ni Jezebel. Sa pagdating sa Tiatira, noong 538, isang batas ng Linggo ang ipinatibay sa Konseho ng Orleans, kaya't natutukoy ang batas ng Linggo sa Estados Unidos, kung kailan napagaling ang

nakamamatay na sugat ng 1798.

Ang kasaysayan mula 1798 hanggang sa batas ng Linggo sa Estados Unidos ay kinakatawan ng unang apat na iglesia. Ang ikaapat na iglesia, ang Tiatira, ay kumakatawan sa batas ng Linggo, at sa pag-uusig ng kapapahan na kasunod nito. Ang unang iglesia ng Efeso, ang iglesiang nawalan ng unang pag-ibig, ay nagtapos sa wakas ng apat na hakbang na progresibong pagkawasak, sa batas ng Linggo ng Tiatira. Ang salinlahing naghahatid tungo sa batas ng Linggo ng Tiatira ay ang ikatlong salinlahi ng Pergamo. Kinakatawan ng Tiatira ang batas ng Linggo hanggang sa pagsasara ng probasyon, at kinakatawan ng Pergamo ang kompromiso ng ikatlong salinlahi na naghahanda ng daan para sa Tiatira. Ang ikatlong salinlahi ng Pergamo, at ang kompromisong kinakatawan nito, ay unang natupad sa panahon ni Constantino, na nagpasa ng pinakaunang batas ng Linggo noong 321. Nagsimula ang Estados Unidos bilang ang kordero ng Efeso, ngunit kapag iniluluklok nitong muli si Tiatira sa trono, ito'y nagsasalita bilang isang dragon.

Ang paunti-unting pagkawasak ng Estados Unidos ay kinakatawan ng unang apat na iglesia sa Aklat ng Apocalipsis. Ang paunti-unting pagkawasak ng ikaanim na kaharian ng propesiya sa Biblia ay nagaganap sa loob ng apat na salinlahi na humahantong sa Batas ng Linggo, kung saan ang halimaw na mula sa lupa ay nagsasalita na gaya ng dragon. Ang panghuling salinlahi ay kinakatawan ng dragon, na isang reptilya, gaya ng nasa Halamanan ng Eden, at dahil dito, kapuwa tinawag nina Juan na Tagapagbautista at Jesus ang huling salinlahi ng sinaunang Israel na "isang lahi ng mga ulupong."

Ang ikaapat at huling salinlahi ay alinman sa "hinirang na salinlahi," na kumakatawan sa isang daan at apatnapu't apat na libo, o ang katapat nito, ang lahi ng mga ulupong. Ang isang uri ay humubog ng larawan ni Cristo, ang isa naman ng larawan ng halimaw—ang ahas. Ang lahi ng mga ulupong ay tuwirang inilahad, apat na beses, sa Salita ng Diyos. Magkakaiba ang konteksto sa bawat pagbanggit.

Ngunit nang makita niya ang marami sa mga Fariseo at mga Saduceo na dumaring sa kaniyang bautismo, sinabi niya sa kanila, O lahi ng mga ulupong, sino ang nagbabala sa inyo upang tumakas sa poot na darating? Mateo 3:7.

Kung ang "lahi ng mga ulupong" ay basta lamang ilang mapanlait na pahayag tungkol sa dalawang sekta ng mga taong hindi kinalulugdan ni Juan, wala sanang anumang dapat sabihin hinggil sa ekspresyong iyon. Ngunit sa Salita ng Diyos, ang bawat salita ay banal, kaya't iginawad ni Juan ang isang tiyak na bansag sa mga Saduceo at mga Pariseo. Ang bansag na iyon ay tinutukoy sa paraang propetiko ng konteksto ng siping pinagpahayag nito. Sa siping iyon, si Juan ay kinikilalang tinutupad ang kaniyang ministryo, saka pumasok sa salaysay ang mga Saduceo at mga Pariseo. Sa mga pambungad na talata, si Juan ay kinilala bilang "tinig sa ilang" ayon kay Isaias.

Sa mga araw na yaon ay dumating si Juan Bautista, na nangangaral sa ilang ng Judea, at nagsasabi: Magsisi kayo, sapagkat malapit na ang kaharian ng langit.

Sapagkat ito ang yaong sinalita sa pamamagitan ng propetang Esaias, na nagsasabi,

Tinig ng isang sumisigaw sa ilang: Ihanda ninyo ang daan ng Panginoon, tuwirin ninyo ang kaniyang mga landas.

At si Juan nga ay may kasuotang yari sa balahibo ng kamelyo, at isang pamigkis na yari sa balat sa kanyang baywang; at ang kanyang pagkain ay mga balang at pulot-pukyutan.

Nang magkagayo’y nagsilabas sa kaniya ang Jerusalem, at ang buong Judea, at ang buong pook sa palibot ng Jordan; at sila’y binautismuhan niya sa Jordan, na ipinahahayag nila ang kanilang mga kasalanan. Ngunit nang makita niyang marami sa mga Pariseo at mga Saduceo ang nagsidating sa kaniyang bautismo, sinabi niya sa kanila, Kayong lahi ng mga ulupong, sino ang nagbigay-babala sa inyo upang tumakas kayo sa darating na poot? Mateo 3:2-7.

Ang huling salinlahi ng sinaunang Israel ay tinaguriang “isang lahi ng mga ulupong” ng isang propetang nagmula sa ilang. Si Juan ang propetang tumupad sa gampanin bilang sugo na binanggit ni Malakias na naghanda ng daan para sa Sugo ng Tipan; siya rin ang tinig na sumisigaw sa ilang na tinukoy ni Isaias.

Kung ituturing natin ang “mga dahon” bilang isang sagisag, matutuklasan natin na kinakatawan nila ang “pag-aangkin.” Ang unang pagtukoy ay kay Adan at Eva, na tinakpan ang kanilang kawalang-katuwiran ng mga dahon ng igos. Noong una’y suot nila ang kasuutan ng liwanag, ang kasuutan ng katuwiran, ngunit nang iyon ay nawala, napagtanto nilang sila’y mga hubad na Laodiceano, na inaakalang ang kailangan lamang nila ay magkubli sa likod ng “mga dahon ng pag-aangkin,” at magiging maayos ang lahat. Sa pagpapatuloy ng sipi, tuwirang nagsalita si Juan laban sa mga Judiong Laodiceano na nagtitiwala sa lahi ni Abraham upang iligtas sila, sapagkat ang kanilang pagpapalagay ay pawang mga hungkag na dahon ng pag-aangkin. Ang kasuutan ng isang tao ay kumakatawan sa kung sino siya.

Ang mga puno ay sagisag ng mga tao at ng mga kaharian, at ang bunga, ang sanga, ang binhi, ang lupa, ang tubig, ang ugat at, malinaw naman, ang mga dahon ay pawang mga tiyak na sagisag sa propesiya sa kanilang sarili; ngunit bawat isa sa mga katotohanang iyon ay nakaugnay sa iba pang mga sagisag na inilalarawan sa iba’t ibang linya ng propesiya na gumagamit ng mga sagisag sa propesiya na bumubuo ng isang “puno.” Walang dudang ang unang kahulugang propetiko ng isang puno ay na ito ay kumakatawan sa isang pagsubok na buhay-o-kamatayan.

Ang mensahe ni Juan ay sinasagisag ng kasuutang isinuot niya at ng pagkaing kinain niya. Ang pagkaing propetiko—gaya ng mana sa pasimula ng sinaunang Israel, o ng Tinapay ng Langit sa wakas—ay dapat kainin. Ang pagkain ay kumakatawan sa isang propetikong mensahe ng pagsubok na dapat kainin, sapagkat iyon ang laman ni Cristo at ang Kanyang dugo. Ang kasuutang isinuot ni Juan at ang pagkaing kinain niya ang nagpapakilala sa mensahe at sa sugo na naghanda ng daan para kay Cristo. Si Juan ay tipo ng huling sugo na naghahanda ng daan para kay Cristo, na Siyang Mensahero ng Tipan na biglang darating sa Kanyang templo sa panahon ng batas ng Linggo. Kapag nangyari iyon, ang mga hangal na dalaga, na sila rin ay mga Laodiceano at mga damong ligaw, ay kumakatawan sa panghuling ikaapat na salinlahi ng mga nag-aangkin na sila ang lehitimong bayang tipan ni Abraham, gaya ng ginawa ng mga Pariseo at Saduceo noong panahong lumitaw si Juan mula sa ilang.

Si Juan ay nagsuot ng balahibo ng kamelyo at isang pamigkis na katad na may kalakip na arnes, gaya ng taglay ng mga hayop sa bukid na may pamatok. Siya ay kumain, at samakatuwid ang kaniyang mensahe ay hinggil sa mga balang, isang pangunahing sagisag ng Islam sa Kasulatan, at hinaluan niya ng pulot ang kaniyang mensahe hinggil sa Islam.

At tinawag ng sambahayan ni Israel ang pangalan nito, Mana; at ito'y tulad ng buto ng kulantro, na maputi; at ang lasa nito'y tulad ng manipis na tinapay na may pulot. Exodo 16:31.

Ang mana ay sagisag ng Salita ng Diyos, at ang lasa nito ay gaya ng pulot-pukyutan, na itinutukoy ng mga propeta bilang lasa ng mensaheng inilarawan na kanilang kinakain. Dinala ni Juan ang mensahe ng Islam, na kinakatawan ng mga balang at ng isang pamigkis sa baywang na yari sa balat at balahibo ng kamelyo. Ang mga balang at ang kamelyo ay kapwa mga sagisag ng Islam. Ang mensaheng iyon ng Islam ay nahaluan ng kaliwanagan ng Salita ng Diyos na kinakatawan bilang "pulot".

Nang magkagayo'y sinabi ni Jonathan, Binagabag ng aking ama ang lupain: tingnan ninyo, isinasamo ko sa inyo, kung paanong naliwanagan ang aking mga mata, sapagka't ako'y tumikim ng kaunti nitong pulot. 1 Samuel 14:29.

Si Juan ay hindi lamang kumakatawan sa isang mensahe ng Islam, kundi siya ay nagmula sa ilang, gaya ni Elias; at hindi pulot ang kinain ni Juan, kundi pulot-pukyutang ligaw, sapagkat siya, gaya rin ni Cristo, ay hindi sinanay sa mga institusyon ng panahong yaon na may sarili nilang pulot ng mensahe, na kinakatawan ng pampaalsa ng mga Fariseo at mga Saduseo. Pulot mula sa ilang ang kinain ni Juan, sapagkat siya ay sinanay ng Espiritu Santo sa labas ng mga institusyong panrelihiyon ng kaniyang kapanahunan. Ang karaniwang pamigkis noong panahong iyon ay may mekanismong bisagra na kung saan itinatali ng tao ang kaniyang damit na balahibo ng kamelyo. Ang bisagra ay kumakatawan kay Juan, na siyang punto ng pagbaling mula sa makalupa tungo sa makalangit na santuwaryo.

Ang propetang si Juan ang nag-uugnay na kawing sa pagitan ng dalawang dispensasyon. Bilang kinatawan ng Diyos siya'y tumindig upang ipakita ang ugnayan ng kautusan at ng mga propeta sa Kristiyanong dispensasyon. Siya ang mas maliit na ilaw, na susundan ng higit na dakilang ilaw. Ang isipan ni Juan ay inaliwanagan ng Banal na Espiritu, upang siya'y makapagbigay-liwanag sa kaniyang bayan; ngunit walang anumang ibang liwanag na nagninging na, ni magniningning pa, nang gayon kaliwanag sa bumagsak na sangkatauhan na gaya ng nagbuhat sa katuruan at halimbawa ni Jesus. Si Cristo at ang Kaniyang misyon ay bahagya lamang na nauunawaan, yamang isinasagisag sa mga hain na pawang anino lamang. Maging si Juan man ay hindi pa lubos na nakaunawa sa darating na walang-kamatayang buhay sa pamamagitan ng Tagapagligtas. *The Desire of Ages*, 220.

Ang kasuotang bisagra ni Juan ay ipinakilala sa mismong sandali ng Bautismo ni Cristo, na siyang naging mapagpasyang sandali, na isinagisag ng pook kung saan nagbibinyag si Juan. Ang pook na iyon ay pinangalanang Bethabara, na ang kahulugan ay tawiran ng lantsa, at iyon din ang mismong pook na pinasukan ng sinaunang Israel patungo sa Lupang Pangako nang sila'y lumabas mula sa ilang, gaya rin ng ginawa ni Juan.

Siyempre, ang kilusan ng isang daan at apatnapu't apat na libo ang kinakatawan ni Juan, ngunit binibigyang-diin lamang natin na, nang mabautismuhan si Jesus, yaon ang salinlahi na kapwa Niya at ni Juan ay tinawag na "lahing ulupong." Dumating si Jesus upang dakilain ang kautusan ng Diyos, ang Sampung Utos, at Siya ang nagbigay ng inspirasyon sa bawat salita sa Bibliya; kaya, nang tawagin Niya ang huling salinlahi ng sinaunang Israel na "lahing ulupong," lubos Niyang nalalaman na ang ikalawang utos ang tumutukoy sa paghatol na isinasakatuparan sa ikatlo at ikaapat na salinlahi.

Ang ikatlo at ikaapat na salinlahi ay kumakatawan sa isang sumusulong na paghatol na nagwawakas sa ikaapat na salinlahi, na siyang lahing ulupong. Ang bautismo ni Cristo ay nagsisilbing tipo ng 9/11. Ang Laodiceang salinlahi ng mga Seventh-day Adventist ay nasa huling salinlahi na nito mula noon. Ang mensahe ni Juan sa mga Pariseo at Saduceo ay ang mensaheng Laodiceano.

Ngunit nang makita niya na marami sa mga Fariseo at mga Saduceo ang pumaroon sa kaniyang bautismo, sinabi niya sa kanila,

Kayong lahi ng mga ulupong, sino ang nagbabala sa inyo upang tumakas sa darating na poot?

Kaya't magbunga kayo ng mga bungang karapat-dapat sa pagsisisi; at huwag ninyong akalaing masasabi ninyo sa inyong mga sarili, "Si Abraham ang aming ama."

Sapagkat sinasabi ko sa inyo, na kaya ng Diyos na mula sa mga batong ito'y magbangon ng mga anak ni Abraham.

At ngayon din, ang palakol ay nakalagay na sa ugat ng mga puno; kaya't bawat punong hindi nagbubunga ng mabuting bunga ay pinuputol at inihahagis sa apoy. Ako nga'y nagbabautismo sa inyo sa tubig sa pagsisisi; ngunit ang dumarating na kasunod ko ay higit na makapangyarihan kaysa sa akin, na hindi ako karapat-dapat magdala ng kanyang panyapak; siya ang nagbabautismo sa inyo sa Espiritu Santo at sa apoy. Nasa kanyang kamay ang kalaykay, at lubos niyang lilinin ang kanyang giikan, at titipunin niya ang kanyang trigo sa kamalig; ngunit susunugin niya ang ipa sa apoy na hindi mapapatay.

Nang magkagayo'y dumating si Jesus mula sa Galilea sa Jordan kay Juan, upang siya'y mabautismuhan ni Juan. Mateo 3:7-13.

Nagmula si Jesus sa Galilea, na sumasagisag sa isang punto ng pagbaling na kaayon ng pamigkis-bisagra ni Juan at ng kahulugan ng Bethabara. Ang gawain ni Juan sa paghahanda ng daan ay noon napalitan ng gawain ni Cristo sa pagpapatibay ng tipan. Natapos na ang tatlumpung taon ng paghahanda at nagsimula ang tatlo't kalahating taon na bago at pagkatapos ng krus.

Ang mensahe ni Juan ay isang babala ng darating na poot sa pagkawasak ng Jerusalem, isang pagkawasak na kumakatawan din sa wakas ng sanlibutan at sa pitong huling salot. Ang gayong babalang mensahe ay binalangkas sa konteksto ng Islam, at ito ay ipinahayag ng isang lalaki na hindi lamang tumupad kay Malakias hinggil sa sugong naghahanda ng daan, at kay Isaias hinggil sa tinig sa ilang, kundi pati sa mensahe ni Elias, sapagkat ang kasuotan ni Juan ay kahalintulad ng kay Elias, gaya rin ng pagkakatulad ng mensahe ni Juan sa mensahe ni Elias.

At sinabi niya sa kanila, Anong uri ng lalaki ang yaong sumalubong sa inyo at nagsabi sa inyo ng mga salitang ito? At sinagot nila siya, Siya ay isang mabalahibong lalaki at may pamigkis na yari sa balat sa kaniyang baywang. At sinabi niya, Siya si Elias na Tisbita. 2 Hari 1:7, 8.

Kung tungkol kay Juan—at hindi tungkol kay Elias—ang kanilang itatanong, “Anong uri ng tao siya?” ang isasagot ay: “Isang mabalahibong lalaki, at may pamigkis na balat sa kaniyang mga balakang.” Ang buong anim na buwang ministeryo ni Juan ay nasasagisag sa talatang kung saan ang pangwakas at ikaapat na salinlahi ay tahasang tinukoy at ipinakahulugan. Ang mensahe sa Laodicea para sa kanila ay tuwirang bumabatikos sa pag-aangkin na sila ang bayang nasa tipan ng Diyos; binabalaan din sila nito tungkol sa nalalapit na poot, gaya ng inilalarawan ng isang palakol na humahampas sa mga ugat ng mga punongkahoy. Kasama sa mensaheng iyon ang pahayag na tatapusin ni Cristo ang proseso ng pagsubok na nagsimula kay Juan. Paglaon sa Mateo, tinawag din ni Jesus ang mga Hudyo na “lahing ulupong,” at ipinagpatuloy Niya ang diwa mula sa tema ni Juan hinggil sa pagputol ng punongkahoy at ipinaliwanag kung bakit.

Alinman ay gawin ninyong mabuti ang punong-kahoy, at mabuti ang kaniyang bunga; o kung hindi, gawin ninyong masama ang punong-kahoy, at masama ang kaniyang bunga: sapagkat nakikilala ang punong-kahoy sa pamamagitan ng kaniyang bunga. O lahi ng mga ulupong, paanong kayo, na masasama, makapagsasalita ng mabubuting bagay? Sapagkat sa kasaganaan ng puso ay nagsasalita ang bibig. Ang mabuting tao, mula sa mabuting kayamanan ng kaniyang puso, ay naglalabas ng mabubuting bagay; at ang masamang tao, mula sa masamang kayamanan, ay naglalabas ng masamang bagay. Ngunit sinasabi ko sa inyo, na bawat salitang walang kabuluhan na sasalitain ng mga tao, ay isusulit nila iyon sa araw ng paghuhukom. Sapagkat sa pamamagitan ng iyong mga salita ay aariing-ganap ka, at sa pamamagitan ng iyong mga salita ay hahatulan ka. Mateo 12:33-37.

Ang araw ng paghuhukom, ayon sa ikalawang utos, ay nasa ikaapat na salinlahi. Ang paghuhukom ay nakasalig sa mensaheng ating sinasambit, at ang mensaheng iyon ay nagmumula sa ating mga puso. Ang mensaheng ating sinasambit ang nagpapakilala kung tayo’y kabilang sa “hinirang na lahi” ni Pedro o sa “lahing ulupong.” Ang alinmang uri ay nahahayag sa pagtatapos ng isang proseso ng pagsubok, kung saan si Cristo, bilang tagapagwalis ng alikabok, ay nililinis Niya ang Kaniyang sahig. Gaya ng langis sa talinghaga ng sampung dalaga, ang mensahe ay kinakatawan ng alinman sa masama o mabuting puso. Idinaragdag ng pagtukoy ni Cristo na itong lahing ulupong, na siyang ikaapat at huling salinlahi, ay naghahanap ng isang tanda, at ang kaisa-isang tanda na ipagkakaloob sa kanila ay ang tanda ni Jonas.

Nang magkagayo’y sumagot ang ilan sa mga eskriba at mga Fariseo, na nagsabi, Guro, nais naming makakita ng isang tanda mula sa iyo. Ngunit sumagot siya at sinabi sa kanila, Isang lahing masama at mapangalunya ang naghahanap ng tanda; at hindi ito bibigyan ng anumang tanda, kundi ang tanda ng propeta Jonas: Sapagkat kung paanong si Jonas ay tatlong araw at tatlong gabi sa tiyan ng balyena; gayon din ang Anak ng Tao ay tatlong araw at tatlong gabi sa kaibuturan ng lupa. Ang mga lalaki ng Nineve ay babangon sa paghuhukom kasama ang lahing ito, at ito’y hahatulan nila: sapagkat sila’y nagsisi sa pangangaral ni Jonas; at, narito, ang higit na dakila kaysa kay Jonas ay narito. Ang reyna ng Timugan ay babangon sa paghuhukom kasama ang lahing ito, at ito’y hahatulan niya: sapagkat siya’y nanggaling mula sa mga

pinakamalayong bahagi ng lupa upang pakinggan ang karunungan ni Solomon; at, narito, ang higit na dakila kaysa kay Solomon ay narito. Mateo 12:38-42.

Tinukoy ni Cristo ang mga Hudyo bilang isang lahing ulupong, at ginagamit Niya bilang mga halimbawa ng paghatol ang mensahe ni Jonas at ang mensahe ng karunungan ni Solomon. Tinutukoy ni Jesus, batay sa konteksto at sa pamamagitan ng dalawang saksi, na ang lahing ulupong ay ang ikaapat na salinlahi, sapagkat sa ikaapat na salinlahi isinasakatuparan ang paghatol.

Ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay ang watawat, o tanda, ng mga huling araw, gaya rin ng kautusan ng Diyos at ng Sabat. Ang tanda ni Jonas ay ang tanda ng pagkabuhay na mag-uli, na para sa mga Judio noong kapanahunan ni Cristo ay ang Kanyang bautismo, nang bumaba ang Espiritu Santo, na inilarawan bilang isang kalapati. Ang pangalang Jonas ay nangangahulugang "kalapati." Si Jonas, si Juan na Tagapahayag, si Daniel, si Jose, at si Lazaro ay kumakatawan sa isang daan at apatnapu't apat na libo, na muling binuhay mula sa pagiging patay sa lansangan sa loob ng tatlo't kalahating araw. Sa puntong iyon sila'y lilipat mula sa mga taga-Laodicea tungo sa mga taga-Filadelfia, kaya't nagiging ang ikawalo, na buhat sa pito. Si Jonas ay kumakatawan sa bautismo, sapagkat siya'y inihagis sa tubig at sa paraang sagisag ay namatay nang siya'y nilamon ng balyena. Pagkaraan ay muling binuhay siya, gaya rin ni Juan, nang siya'y iniahon mula sa kumukulong langis, at gaya ni Daniel nang siya'y inilabas mula sa yungib ng mga leon, at gaya ni Jose nang siya'y iniahon mula sa hukay, at gaya ni Lazaro, ang himalang pagtatatak sa kapanahunan ni Cristo. Hindi mas malinaw na nakita ng mga Judio ang tanda ni Jonas, na kinakatawan ng pagkabuhay na mag-uli ni Cristo, kaysa nakikita ng Adbentismo ang tanda ng 9/11, na siyang tanda ni Jonas.

Ipagpapatuloy natin ang mga paksang ito sa susunod na artikulo.

Ang bigat ng babalang ngayo'y darating sa bayan ng Diyos, malapit man o malayo, ay ang mensahe ng ikatlong anghel. At ang mga nagsisikap na maunawaan ang mensaheng ito ay hindi pamumunuan ng Panginoon upang gumawa ng paglalapat ng Salita na magwawasak sa saligan at mag-aalis ng mga haligi ng pananampalatayang siyang humubog sa mga Adventista ng Ikapitong Araw upang maging kung ano sila ngayon. Ang mga katotohanang sa kanilang pagkakasunod-sunod ay unti-unting nahahayag, samantalang tayo'y umuusad sa linya ng propesiyang inihayag sa Salita ng Diyos, ay katotohanan, banal, walang hanggang katotohanan hanggang sa araw na ito. Yaong mga sumuong, hakbang-hakbang, sa larangan ng nakaraang kasaysayan ng ating karanasan, na namalas ang kadenang katotohanan sa mga propesiya, ay nahandang tumanggap at tumalima sa bawat sinag ng liwanag. Sila'y nananalangin, nag-aayuno, nagsasaliksik, naghuhukay para sa katotohanan na gaya ng paghahanap sa mga nakatagong kayamanan, at ang Banal na Espiritu, gaya ng ating nalalaman, ang nagtuturo at gumagabay sa atin. Maraming teorya ang naiharap, na may anyo ng katotohanan, ngunit lubhang nahaluan ng maling pagpapakahulugan at maling paglalapat ng Kasulatan, anupa't humantong sa mga mapanganib na kamalian. Batid na batid natin kung paano naitatag ang bawat punto ng katotohanan, at kung paanong tinatakan ito ng Banal na Espiritu ng Diyos. At sa buong panahong iyon ay may mga tinig na naririnig, 'Narito ang katotohanan,' 'Taglay ko ang katotohanan; sumunod kayo sa akin.' Ngunit dumating ang mga babala, 'Huwag kayong sumunod sa kanila. Hindi ko sila sinugo, ngunit tumakbo sila.' (Tingnan ang Jeremias 23:21.)

Ang mga patnubay ng Panginoon ay malinaw na nahayag, at lubhang kahanga-hanga ang Kaniyang mga pahayag tungkol sa kung ano ang katotohanan. Isa-isang pinagtibay ng Panginoong Diyos ng langit ang bawat punto. Ang katotohanang noon ay katotohanan pa rin ngayon. Ngunit patuloy na naririnig ang mga tinig—‘Ito ang katotohanan. Mayroon akong bagong liwanag.’ Subalit ang mga bagong liwanag na ito sa larangan ng propesiya ay nahahayag sa maling paglalapat ng Salita at sa pagpapa-anod sa bayan ng Diyos, na walang angkla upang pigilan sila. Kung kukunin ng mag-aaral ng Salita ang mga katotohanang inihayag ng Diyos sa mga patnubay Niya sa Kaniyang bayan, at angkinin ang mga ito, limiin, at ilapat sa kanilang praktikal na buhay, sila sana’y magiging mga buhay na daluyan ng liwanag. Ngunit yaong mga nagtakda sa kanilang sarili na mag-aral ng mga bagong teorya, na may pinaghalong katotohanan at kamalian, at matapos sikaping itanghal ang mga ito, ay napatunayang hindi nila sinindihan ang kanilang ilawan mula sa banal na dambana, at ito’y napawi sa kadiliman.